

ARABULUCULUK YA DA PİYASANIN ÖNÜNDEKİ ENGELLERİN KALDIRILMASI

1980 sonrasında dünyada esen neoliberalizm rüzgârı toplumsal yaşamı koşulsuz olarak piyasanın eline bıraktı. Dünyada ve ülkemizde yaşanan bu süreç, emeğin sömürüsüne makyaj yapan ve sermayeyi dizginleyen “sosyal devlet” kavramını ezdi geçti. Ülkemizde bu sürecin ilk belirtisi 24 Ocak kararları oldu. (Bu program çok ağır hükümler içermekteydi. Bu kararlardan birkaçını şöyle sayabiliriz;

- Türk Lirasının değerinin düşürülmesi,
- İthalatın serbestleştirilmesi,
- Kamu sübvansiyonlarının kaldırılması,
- Faiz oranlarının yükseltilmesi,
- Ekonomide kamu kesiminin ağırlığının azaltılması,
- Ücretlerin enflasyonun gerisinde kalacak şekilde arttırılması)

Daha sonrasında gerçekleşen 12 Eylül faşist darbesi piyasacılığın güçlenmesi için gerekli ortamı hazırladı. Emekçi sınıfların tüm kazanımları saldırıya uğradı. Bu ilk başta devletin ekonomiden elini çekmesi güzellmeleri ile başladı ancak daha sonra sıra eğitim, sağlık, sosyal güvenlik ve kültürel gelişim hizmetlerine geldi. Cumhuriyetin kuruluşu ve sonrasında sahip olduğu tüm ilerici birikim ve değerler başta IMF olmak üzere Dünya Bankası ve Avrupa Birliği’nin toplumsal ve iktisadi politikaları doğrultusunda yeniden yapılandırıldı ve şu an da yapılandırılmaya devam ediyor.

Bu yapılandırma sürecinin ayaklarından biri de “yargı”dır.

“Demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti” neoliberal politikalar doğrultusunda şekillendirilirken devletin hukuksal yapısının ve yargının bundan bağımsız kalabilmesi mümkün değildir. Yani hedefte yargının da piyasaya açılması vardır. Bu açıdan geride bıraktığımız son altı yıldaki AKP icraatları zihnimizi açacaktır:

- Kamu yönetiminin yeniden yapılandırılması kapsamında Belediye, Büyükşehir, İl Özel İdaresi ve Mahalli İdare Birlikleri kanunlarının değiştirilmesi. (Merkezi olarak yürütülen ve yürütülmesi gereken kamu görevleri ve hizmetlerinin yerel yönetimlere devredilmesinin yolunu açacak düzenlemeler yapılmıştı ancak Anayasa Mahkemesince bu düzenlemeler iptal edildi, ilginç olansa böyle bir hükmün reddedilmesine rağmen Avrupa Birliği Müktesebatına uyum sürecinde kalkınma ajansı denilen idari yönetimlerin kurulması)
- Kalkınma Ajanslarının kurulması, iktisadi planlama, karar alma ve uygulama süreçlerinde ağırlık noktalarının merkezden yerelliklere kaydırılması
- 5502 sayılı Sosyal Güvenlik Kurumu Kanunu ile 5510 Sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu ile birlikte sağlık hizmetinin prim ödenmesi şartıyla verilmesi sistemine geçilmesi.

Bütün bu yasal düzenlemeleri taçlandırmak için ortaya atılan “Sivil Anayasa” tasarısı taslağı ise açık bir şekilde toplumsal yaşamın gerici, piyasacı ve işbirlikçi bir yöne çekilmek istendiğinin açık bir kanıtıdır.

Bu doğrultuda son günlerde genelde hukukçularca tartışılan Arabuluculuk Yasa Tasarısı “sadaka devleti”nin yargı düzeninin oluşturulmasında atılmış adımlardan en önemlisidir. Yargının amacı yasalar çerçevesinde adaleti sağlayarak bozulan kamusal düzenin yeniden tesisi edilmesidir. “arayı bulmak” ise bunlarla ilgilenmez, mutlak olarak eşit kabul ettiği taraflar arasında uzlaşmayı sağlar. Bu tasarı ile kamusal bir faaliyet olan yargılamanın özel kurumlara devredilmesi söz konusudur. Yargılama faaliyetinin kısa ve ucuz olması

gerekliliğinden hareketle ortaya atılan bu çözüm yolu emekçi halkımıza pahalıya mal olacaktır.

Kâğıt üzerinde de olsa burjuva hukuk düzeninin ileri unsurlarının adım adım ortadan kaldırılması, piyasacılığın geldiği noktayı göstermektedir. Sıra “ADALET” tedir.

Bu gidişe teslim olmamak için “arabuluculuk “ ile yargılamanın(!) daha ucuz ve etkin olacağı masallarına karşı koymak zorunluluktur.

Bir çözüm yolu olarak sunulan Arabuluculuk kurumu ilgili söylenenlere karşı bizim söylediklerimizi, onların tezlerine karşı anti-tezlerimizi sunuyoruz:

1) “Yargının yavaş işleme gibi eksikliklerini giderecek mekanizma arabuluculuktur. Yargının yükünü azaltacak, uyuşmazlıkların daha hızlı ve az masrafla çözülmesini sağlayacaktır.” deniliyor, oysa...

Arabuluculuk kanunu yasa tasarısı m.2/b ye göre; “Arabuluculuk: Sistemik teknikler uygulayarak, görüşmek ve müzakerelerde bulunmak amacıyla tarafları bir araya getiren, onların birbirlerini anlamalarını ve bu suretle çözümlerini kendilerinin üretmesini sağlamak için aralarında iletişim sürecinin kurulmasını gerçekleştiren, uzmanlık eğitimi almış olan tarafsız ve bağımsız bir üçüncü kişinin katılımıyla ve ihtiyarî olarak yürütülen uyuşmazlık çözüm yöntemi”dir.

Arabuluculuk, diğer “yargı dışı çözüm yolları” ile birlikte, ilk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde yargılama faaliyetinin uzun zaman alması, yargılama giderlerinin artması, toplumun yargılama sürecine katılımının sağlanamaması ve adalete ulaşmanın zorlaştığı gerekçeleriyle ortaya atılmıştır. Yargının organının, devletin kamu adına yüklediği ödevlerden ve bu ödevi yerine getirmek için oluşturduğu erklerden biri olduğu ortadadır. Bu anlamıyla, devletin kamusal ödevlerini her zaman yine kendi eliyle yerine getirmesi gerekmektedir.

Bugün yargının da pek çok başka kurum gibi ciddi sorunlarının kökeninde “devletin hantallaşmış yapısını” aramadan önce gelinen noktaya bakmak gerekmektedir. “Devlet yönetemez, beceremez” önermesi, liberalizm tarafından her şeyin bir kar aracı haline getirilmesi propagandasının ötesinde bir anlam taşımamaktadır. Kamunun yönettiği kurum ve kuruluşların bilerek kötü yönetildiği açıktır. Hiç kimse özelleştirmeleri meşrulaştırmak için kullanılan bu önermenin, kar etmek isteyen patronların durumu düşünüldüğünde geçerli olacağını ileri süremez. Aksi halde, burjuvazinin sözde zarar eden kuruluşları sırf “hayır işlemek” amacıyla satın aldığı da kabul etmemiz gerekecektir.

Yargının kıt kaynaklarla yürütmeye çalıştığı faaliyetlerin yetersiz kalmasında şaşılacak hiçbir yön yoktur. Yargının sorunlarını çözenin tek yolunun yargılamayı piyasaya açmak, özelleştirmek olduğunu aklımıza getirmeden önce başka modellerin, halktan yana ve kamucu modellerin olup olmadığını, hayata geçirilip geçirilemeyeceğini de tartışmamız gerekir. Yargılama harçlarının yüksekliği gibi eleştiriler, yurttaşların adalet hizmetlerine ücretsiz ulaşımını sağlamanın yolları düşünülmeden üstelik kesinlikle daha ucuz olmayacak arabuluculuk gibi piyasacı bir yöntemle haklı gösterilemez. Bu anlamda alternatif bir örnek vermek gerekirse; Venezuela Anayasası'nın 254. maddesi yargı mercilerinin herhangi bir ad altında ücret, harç ve ödeme talep edemeyeceğini düzenlemiştir. Ayrıca arabuluculuk ‘altın bir buluş’ olarak pazarlanamayacak kadar da belirsiz bir uygulama süreci öngörmektedir

Mahkemelerdeki yoğunluk ve davaların çok geç sonuçlanması da bu anlamda ortaya atılan bir diğer bahanedir. Mevcut durumu değerlendirmek amacıyla kimi kuruluşlarca yapılmış araştırmalar bu noktada oldukça ilginç veriler sunmaktadır. Örneğin Türkiye’de yargılama sürecinin bu kadar uzun sürmesinin en önemli nedeni olarak bilirkişi raporlarının beklenmesi gibi yargılama dışı nedenler gösterilmektedir. Sözü edilen sorunları çözmek için hukuk sistemine yepyeni bir kurum kazandırmaya çalışmak yerine daha akılcı ve verimli durumu iyileştirmeye dönük çabalar daha faydalı olacağı gibi daha hızlı sonuç verebilecektir.

2) “Arabuluculuk kamusal bir faaliyet değildir, yargı dışı bir çözüm yoludur, dolayısıyla taraflar bütün kuralları kendileri belirler ve konu daha rahat müzakere edilebilir ve tarafların tatmini sağlanır.” deniliyor, oysa...

Arabuluculuk, hukuki uyuşmazlıkları çözüme bağlaması nedeniyle, özünde bir yargılama faaliyetidir, dolayısıyla da kamusal bir karakter taşımaktadır. Zira Arabuluculuğun uygulama alanı bireylerin karşılaştıkları pek çok konuyla ilgili uyuşmazlığın giderilmesi faaliyetidir. Fakat gelinen noktada arabuluculuk, yargılama faaliyetinin gereklerinden olan; kamusal bir faaliyet olma, herkese eşit olarak uygulanan objektif hukuk kuralları ile bağlı olma, devletin organlarından biri olan bağımsız mahkemeler tarafından yürütülme gibi zorunlulukları “sözleşme serbestisi” gibi farklı kaynaklara dayandırarak “yargı dışı çözüm yolu” adıyla atlamaya çalışmaktadır. Kısaca yargılamanın kamusal gerekleriyle bağlı olmaksızın “yargılama” yapılması gibi bir sonuç ortaya çıkmaktadır.

Arabuluculuk faaliyetinde taraflar arasında hukuki bir uyuşmazlık söz konusudur. Fakat arabuluculuk ile, bu uyuşmazlığın mevcut, herkese uygulanan kanunlarla bağlı olmaksızın çözülmesini öngörmektedir. Arabuluculuk kaynağını sözleşme serbestisine dayandırmaktadır. Bu durum ise; hukuki bir uyuşmazlığın çözümünü tarafların kendi belirledikleri kurallarla çözmeleri sonucunu doğuracaktır. Bu da açıkça “çok hukukluluk” anlamına gelecektir. Örneğin cemaatlerin kendi iç hukuklarını yaratması sonucunu doğurabilecektir. Nitekim ABD uygulamasında, mahkemelere ve savcılıklara bağlı çalışan arabuluculuk kurumları dışında kalan kurumlarının hemen tamamı bir dinsel cemaatin eklentisi niteliğindedir. Bugün cemaatlerin kendi içinde fiilen uyguladıkları yöntemler, “sözleşme serbestisi” adı altında hukuki bir nitelik kazanacaktır. Aynı şekilde, işverenler de işçilere kendi taleplerini, hiçbir kuralla bağlı olmaksızın dayatabilecektir. Yani sözleşme serbestisi, ekonomik üstünlüğü olan için serbesti, diğer taraf için boyun eğme anlamına gelecektir.

AKP, Avrupa Birliği gündemi ile birlikte devlet yönetiminde yaptığı değişikliklerde “yerel yönetimler” başlığına ağırlık vermeye başlamıştır. Son dönemde “bölgesel kalkınma ajansları” kurulmaya başlanmış, bölgesel asgari ücret gibi “yerelleştirilen” istihdam politikaları hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Arabuluculuk ile gelecek çok hukukluluk bir yandan da hukukun “yerelleşmesi”ne neden olacaktır. Bölgesel çok hukukluluk ise, ülkedeki dinamiklerini beslemeye ve kalıcı kurumsal temellere kavuşturmaya yol açabilecektir. Bunun örneği, Flamanlar ve Valonlar arasında Belçika’da yaşanmaktadır. Kendi bölgelerinde yaşayan iki halk Belçika’da arabuluculuk kurumunun 2001’de yasalaşması ve 2005’te yapılan değişikliklerin üzerinden 2–3 yıl gibi kısa bir sürenin geçmesinin ardından ayrılmanın eşğine gelmiştir.

Arabuluculuk faaliyeti sonucunda çıkacak olan kararlar, tıpkı yargı faaliyetindeki gibi tarafları bağlayıcı niteliktedir. Bağlayıcı olan bu karar tek tek bireyleri olduğu gibi, bireylerin oluşturduğu toplumu da ilgilendirmektedir. Arabuluculuk faaliyeti sonucunda adaletli bir

sonuca ulaşıp ulaşılamadığı, adaletin yerine gelip gelmediği toplum açısından önem taşımaya devam edecektir. Bu nedenle kamusal özelliğinden bir şey kaybetmediği gibi, zaten yapılan faaliyet de özü itibarıyla yargılama faaliyetidir. Zira "yargıya alternatif yol" olarak ortaya çıkan bir kurumun yargılama faaliyeti aşikârdır.

Faaliyetin kamusal yönünü reddetmek, tasfiye etmek, uyuşmazlıkları ve toplumsal ilişkileri "sözleşme serbestisi" temelinde çözümlenmek, örgütlemek liberal hukuk anlayışının bir tezahürüdür. Aynı liberal hukuk anlayışı, "Adalet" kavramının içeriğini değiştirerek, tamamen bireyci anlamlar yüklemiştir. Buna göre, adaleti bireylerin kendisi, kendi bakış açılarına göre "serbestçe" belirleyecektir. Oysa bu bireylerin kendilerinin üreteceği hukuk, toplumun adalet duygusunu doğrudan etkileyecektir. Herkesin kendi kuralına göre davranması ancak orman kanunları olarak adlandırılabilir. Oysa toplumların tarihsel kazanımlarıyla oluşan adalet orman kanunları ile değil, hukuk devletinin gerekleriyle sağlanmaktadır.

Sömürü ve sınıf mücadelesi tarihinin bir ürünü olan içinde bulunduğumuz toplum, "eşit" ve "özgür" kabul edebileceğimiz bireylerden değil eşit olmayan ve karşıt çıkarılara sahip sınıflardan oluşmaktadır. Bireyler arasındaki ilişkiler de bu tarihsellikten bağımsız ele alınamaz. Dolayısıyla bu serbesti her zaman güçlünün ve egemenin, sermayenin, patronların yararına işleyecektir.

Yargılama faaliyetini tarafsız ve bağımsız hakimlere alternatif olarak "arabuluculuk şirketleri"nin yürütmesi, yargılama yetkisinin şirketlere devredilmesi anlamına gelmektedir. Bunun yanında sermaye sınıfının da aynı şekilde kendi hukuklarını yaratarak keyfi bir şekilde hareket etmesi sonucunu doğuracaktır.

Bugün devlet mekanizması büyük oranda sermaye sınıfının elindedir. Ancak organları, denetim mekanizmaları ve kanunlarıyla, emekçi halkın mücadelesiyle elde ettiği hakları da barındırmaktadır. Bugün sermaye sınırlarla, kurullarla, zayıf olanı koruyan yasalarla dahi bağlı olmak istememektedir. Arabuluculuk kurumu bu şekilde ortaya çıkmıştır. Avrupa Birliği önergesiyle kabul edilen arabuluculuk, Avrupa Birliğinin öngördüğü yeni dünya düzenine AKP eliyle Türkiye'yi ekleme sürecinde yargının yerinin belirlenmesidir.

3) "Arabulucu yetkisini taraflardan alır ve tarafların eşitliğini esas alır. Tarafların özgür rızası ile arabuluculuk yoluna gidilir." deniliyor, oysa...

Arabuluculuk Tasarısının 1. maddesinde kanunun uygulama alanı olarak 'yabancılaşma unsuru taşıyanlar da dahil olmak üzere, ancak tarafların üzerinde serbestçe tasarruf edecekleri iş veya işlemlerden doğan özel hukuk uyuşmazlıkları' gösterilmiştir. Tasarıya göre arabulucunun görevi; tarafların özgür iradeleri doğrultusunda serbestçe tasarruf edecekleri konular üzerinde uzlaşma sağlanmasına yardımcı olmaktır. Fakat bu noktada yasaların düzenleniş ve uygulanış zamacı ile ilgili kimi hatırlatmalar yapmak gerekmektedir. Hukukun temel var oluş ilkelerinden biri güçsüzün yasalar eliyle korunmasıdır. Ülkemizde yürürlükte olan İcra İflas Kanunu ve İş Kanunu gibi kanun metinlerinde de bu ilke açıkça ifade edilmiştir.

Bu noktada değinilmesi gereken bir diğer konu da sosyal devletin en önemli ilkelerinden biri olan kamu menfaatidir. Devlet gerek yasa yapmak gerek adalet dağıtmak suretiyle; hem ceza hem de hukuk uyuşmazlıklarında kamu menfaatini sağlamak için taraftır. Zira güçsüz olan tarafın güçlü karşısında yeterince korunmaması halinde kamu menfaati zarar görür.

Tasarıda uygulama alanı belirlenirken ‘yabancılık unsuru taşıyanlar da dahil olmak üzere, ancak tarafların üzerinde serbestçe tasarruf edebilecekleri iş veya işlemlerden doğan özel hukuk uyuşmazlıkları’ gibi muğlak bir sınır belirlenerek tarafların güç dengesini sarsacak bir düzenleme yapılmıştır. Zira kapitalizm koşullarında tarafların üzerinde serbestçe tasarruf edebilecekleri konularla ilgili özgür iradelerinin ekonomik, kültürel ve toplumsal pek çok nedenle etki altında kalması ya da bırakılması mümkündür. Özellikle bizim gibi işsizlik oranının yüksek, gelir seviyesinin düşük olduğu ve sömürü cenneti haline gelmiş ülkelerde hukuk sistemindeki bu tarz değişiklikler ciddi tehlikelerle doludur. Zira ülkemizde gerek zor kullanarak gerek yasal olmayan çıkarlar vaat ederek insanların iradelerini etkilemek oldukça kolaydır. Bu da kamu düzeninin ciddi ölçüde sarsılması sonucunu doğuracaktır.

Uygulama alanı olarak özel hukuk belirtilmekte ve beliki de önümüzdeki yıllarda evlenme, boşanma ve miras hususlarındaki uyuşmazlıkların bile arabuluculuk ile çözülmesi planlanmaktadır. Bu ise laiklik gibi Cumhuriyetin temel niteliklerinin zedelenmesine neden olup modern kadıların ortaya çıkmasına neden olabilecektir.

Sözleşme serbestisinin bir türevi olarak ortaya çıkan Arabuluculuk kurumunu önemli özelliklerinden ikisi tarafların uyuşmazlığın çözümü süresi boyunca eşit olmaları ve sürece özgür iradeleri ile dahil olmalarıdır. Bu iki özellik ise uyuşmazlığın tarafları açısından yeni bir hukukun yaratılması sonucunu doğurmaktadır. Zira taraflar çıkarları doğrultusunda kendi hukuklarını ihdas etmektedir. Yukarıda da vurgulandığı üzere uyuşmazlıkları çözme yetkisine haiz bir kurum olması nedeniyle Arabuluculuk özünde bir yargılama faaliyeti gerçekleştirmektedir. Yargılama faaliyetinde uygulanacak kurallar ise ‘hukuk’ un varlık nedeni dolayısıyla öznel olamaz.

Bilindiği üzere hukuk düzenlemeleri toplumların bir arada yaşamalarını sağlayacak asgari iradenin sonucudur. Bu nedenle hukuk düzenlemelerinin temelinde halkın iradesi ve onayı vardır. Fakat Arabuluculuk sistemi ile halkın devlete verdiği yargılama görevi tarafların insafına bırakılarak denetlenebilir olmaktan uzaklaştırılmaktadır. Bunun meydana getireceği sonuç ise toplumsal adalet algısının ciddi anlamda deforme olmasıdır. Ayrıca yukarıda da söz ettiğimiz gibi Arabuluculuk; yasalar tarafından korunması gereken kesimin haklarının önemli saldırılara maruz kalmasına kapı aralayacaktır.

4) “Arabuluculuk “yargı dışı” çözüm yoludur. Dolayısıyla hukuk fakültesi mezunu olmayanlar da arabulucu olarak çalışabilecekler ve arabuluculuk şirketleri arabuluculuk işini yürütecektir.” deniliyor, oysa...

Tasarı ile yargının yeni bir boyut kazanması hedefleniyor. Kanunun genel gerekçesinde alternatif uyuşmazlık çözüm yöntemlerinin geniş kapsamlı ve etkin bir biçimde işlerlik kazanmasının mahkemelerin iş yükünün azalmasına katkı sağlayacağı söz edilmektedir. Tasarı kimi çevrelerce “mahkemesiz adalet” olarak nitelendirilerek olumlanmış, bazı çevrelerce ise “hukukun özelleştirilmesi” olarak yorumlanarak eleştirilmiştir. Yine bir başka görüş ise arabuluculuk müessesesini olumlu bir adım olarak değerlendirirken bu yöntemin avukatlar eliyle yürütülmeyecek olması hususunda karşı tavır sergilemektedirler.

Tasarının gerekliliği konusu incelendiğinde gerekçelerin samimiyeti kuşku yaratmaktadır. Öncelikle Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu’nda yer alan tahkim Avukatlık Yasası’nın 35/A maddesinde yer alan uzlaştırma ve son olarak Ceza Muhakemesi Kanunu’nda yer verilen uzlaştırma kurumları belli uyuşmazlıkların mahkemeler dışında çözümünü mümkün kılmaktadır. Tasarıda ise arabulucu olarak görev yapacak kişilerin avukat olması zorunluluğu

bulunmamakta “4 yıllık lisans eğitimi almış olmak, arabuluculuk eğitimini tamamlamış ve Bakanlıkça yapılan yazılı ve uygulamalı sınavda başarılı olmak”(mad.20/2)arabuluculuk siciline kaydedebilmek için yeterli görülmektedir. Arabuluculuk eğitimi,hukuk lisans diplomasına sahip olmayan kişilerin 100 saatlik temel hukuk eğitimini ve arabuluculuk faaliyetine ilişkin teorik ve pratik bilgileri içeren ve asgari 150 saatlik eğitimi almasıyla tamamlanmış sayılmaktadır.(maad.22) Bu seviyede eğitim almış kimselerin ise sadece bir anlaşmazlığın çözümü olarak görülemeyecek adaletin sağlayabilmesi konusunda ne derece yeterli olacağı belli değildir. Kaldı ki böyle bir görevi yerine getirecek kimselerin taraflarının hak ve yükümlülüklerini detaylıca bilmesi gereklidir.

Arabuluculuk eğitimini verecek kuruluşlar ise Arabuluculuk Daire Başkanlığı’ndan izin alarak hizmet verebilecek, bu izinler 3 yıl geçerli olacak ve iznin geçerlilik süresi her defasında 3 yıl daha uzatılabilecektir (mad.24). Bu eğitim kuruluşları eğitimleri başarıyla tamamlayan kişilere eğitimin tamamladığına dair bir belge verecektir(mad.25).

Arabulucuların ve arabuluculuk eğitim kuruluşlarının denetimiyle görevlendirilmek üzere Genel Müdürlükte denetim görevlisi istihdam edilebilecek.(mad.29)

Anlaşmazlığa düşen tarafların arabulucuyu kendileri seçmesi ve kendilerine uygulanacak usulü serbestçe kararlaştırması(mad.15) herkesin kendi hukukunu seçmesi anlamına gelecek, hukuk birliği ortadan kalkacak ve ülkede “iki başlı yargı”nın oluşmasına sebep olacaktır. Yargı bağımsızlığının sağlanması gerektiği ısrarla vurgulanan bir ülkede yargı görevi üstlenecek kimselerin hukuk lisans diplomasına sahip olma zorunluluğu aranmamasının yanı sıra bu kişilerin ve bu kişilere eğitim veren kuruluşların Adalet Bakanlığı’na bağlı olarak yani hükümetin belirlenimi altında tutulmaya imkan sağlayacak şekilde denetiminin öngörülmesinin “hukuka “güven” ve “hukukun tarafsızlığı” kavramlarını zedeleyeceği açıktır. Kaldı ki arabuluculuk eğitiminin izinle kuruluşlara verilmesi arabuluculuk şirketlerinin kurulacağı sonucunu doğurmakta ve bu şirketlerin sahibi olan belli sermaye gruplarının bu şirketler aracılığıyla hukuka müdahalede bulunmayacağına garantisi verilmeyecektir.1978 yılında yargı dışı çözüm yolları konusunda çalışılması için dünyanın en büyük uluslar arası sermaye devlerinden biri olan FORD tarafından iki büyük enstitü kuruldu ve bu enstitülerin çalışmalarındaki temel nokta uluslar arası sermayenin hareket alanını sınırlayan ulusal yargı mekanizmalarının müdahalelerinin azaltılması hatta ortadan kaldırılması oldu. Hukukumuzda yerleştirilmek istenen arabuluculuk yönteminin de yargı erkinin küçültülmesine ve sermayenin önüne çıkan engellerin kaldırılmasına hizmet edeceği açıktır. Yargının özelleştirilmesi belli otoritelere bağımlılığı sağlayacak ve eşitsizliğe yol açacaktır. Var olan tasarı bu bağımlılığın ve eşitsizliğin nasıl önleneceğine dair bir çözüm sunmamaktadır. Bu da mahkemesiz adalet fikrine yargının özelleştirilmesine ve piyasaya açılmasına karşı adalet kavramını savunmamız gerekliliğini arttırmaktadır.

Ülkemizde zaten oldukça zayıf olan adalet algısı bu tür sistem değişiklikleri ile daha da kısırlaştırılmaktadır. Uzun yıllardır dünyada güçlü sermaye odaklarının kuşatması altında bulunan ülkemizde; bu tarz sistem değişiklikleri saldırıların kalıcılışmasını sağlamaktadır. Ayrıca hukuk ilkelerine açıkça aykırı yöntemlerin yasal çerçeveye büründürülmesi saldırıların şiddetinin de artmasına neden olmaktadır.

Genç hukukçuları, arabuluculuk şirketleri ile hukukun, adaletin satılığa çıkarıldığı bir gelecek beklemektedir. Genç hukukçulardan, kendi kurallarını koyan patronların, tarikatların hukuklarını uygulamaları beklenmektedir. Üstelik bunu arabuluculuk adı altında yeni bir “sektör” haline getirecekleri “yargılama şirketleri” ile yapmaları istenmektedir. Yani

toplumda adaletin sağlanması görevini, bağımsız ve tarafsız yargı organlarında yapılan yargılamalarda, kamu görevlisi statüsüne sahip avukatlar olmak yerine; arabuluculuk “şirketleri”nde, hukuk pazarlayan “tacir” statüsünde “arabulucular” , avukatlar olmaları istenmektedir.

Bugün hukukçuların bir bölümü genç hukukçulara “meslek elden gidiyor” demektedir. Bizse tüm gençliğe “adalet elden gidiyor” diyoruz. Bunu durduracak olan gençlerdir, adalet alanında öncelikli görev genç hukukçularındır. Emekçilerin tarihsel kazanımlarını “demokrasi”, “özgürlük”, “serbesti” adı altında sattırmamak, kazanımlara sahip çıkmak, hatta yeni kazanımlar elde etmek için mücadele etmek görevi genç hukukçularındır.